

LUCIANO

Un relat de: [joan marc bay mialaret](#)

Luciano és un home honrat i un veí respectable del barri del Carme. És bon pare, bon marit, i bon ciutadà, i tot i ser relativament jove, té dona i dos fills i proveeix per tots tres. És més, Luciano porta una vida modèlica, amb unes rutines fixes i molt assenyades. Tots els matins acompanya els seus fills a l'escola, fa un parell d'hores al gimnàs d'Abastiments, llegeix la premsa al bar Desgavell del carrer Coronas regentat pels germans Roger i Mateu Lloret de Marxalenes, i en acabar paga el seu cafè i el de qui hi haja prop d'ell a la barra -ja siga Antonio el mecànic com Amparo la farmacèutica. Després marxa al supermercat a comprar tot allò necessari per fer el dinar. En acabar l'àpat, fa una migdiada de dues hores, arreplega els fills a l'escola, els ajuda a fer els deures, baixa de nou al Desgavell a fer una cervesa, i torna més bé aviat per a sopar en família. I així tots els dies.

Amb tot, hi ha un dia que Luciano altera lleugerament els seu recorregut habitual. El primer dilluns de cada mes agafa el seu Volvo gris model del 99 i surt del garatge conduint d'una manera discreta, mirant cap als dos costats i sense cap mena de pressa. Es dirigeix a un centre comercial d'Alfafar on es troba amb el seu amic Walter. Fill d'un fabricant de Hannover establert a València i ex-alumne del col·legi alemany de la ciutat, Walter és tot un senyoret, educat, elegant i amb molt bones maneres. Ningú no sap res d'aquest xicotet concili, ni tan sols la seva dona. Acostumen a prendre cafè a la cafeteria del centre comercial, xarren una estoneta, fan unes petites compres i tornen al pàrquing on deixen les bosses de la compra al cotxe. S'acomiaden ràpidament i Luciano torna cap a casa conduint, com d'habitud, seré i reposat. En realitat, si hem de ser exactes, no és aquest l'únic dia que Luciano modifica els seus hàbits. Hi ha un altre dia, l'últim dijous de cada mes, que Luciano torna a sortir del garatge, per bé que ara enfila per l'autovia cap a l'interior de la província, a una pedania prop de Requena anomenada Estenas, la qual amb prou feines fa 80 habitants. Allí està la vella casa dels sogres, que en pau descansen. Ell se'n fa càrrec de la casa, la seva dona, en canvi, fa anys que no la trepitja. Guarnida amb mobles d'època, la casa sembla treta d'una revista del segle dinou: a l'entrada hi ha un espill formidable decorat amb un marc extremament barroc i embafador, el llit de l'habitació de matrimoni té un capçal enfarfegat i sumptuós i un somier amb quatre potes tan colossals que semblen d'elefant, del calibre de tres o quatre potes juntes de somier d'Ikea, de les d'avui en dia. Luciano es passeja una estona per l'àmplia casa mentre fuma un cigarret, pren un cafenet a la llar del pensionista i torna cap a València. I així fins al mes següent.

Ben mirat, la raó per la qual Luciano es desvia d'una rutina tan fixa no té gaire explicació. Per què ho fa, allò? Quin sentit té transgredir una vida tan organitzada i virtuosa? Tot i que no pot ser bo canviar uns costums tan saludables, cal pensar potser que aquestes petites alteracions constitueixen si més no una rutina per si soles, una reiteració que no fa sinó confirmar els hàbits i la manera de veure la vida de Luciano, malgrat l'aparent contradicció. Així doncs, un dia qualsevol de forma brusca i fulminant la policia s'endú Luciano. La seva dona resta desconsolada, però què ha passat? La policia, al seu Luciano? Tràfic de drogues! Però quina tragèdia, ella sola amb el seu sou de cambrera i dos fills per mantenir, com ha pogut fer-nos això? Encara que, ara que hi cau, açò explica en

certa manera que en casa mai no hi falte de res, tot i la poca feina del seu marit. Però no, és d'ésser un inconscient, un imbècil i un malparit! I ara què, què hi farem? Ens ha deixat a l'estacada el molt cabró. No tinc cap mena de dubte, açò és la fi per a nosaltres, els xiquets acabaran als serveis socials, o pitjor encara, baix d'un pont i de pidolaires pel carrer. El que no sap ella, però, és que Luciano sortirà més bé aviat, al cap de tres anys, i el seu amic Walter li aconseguirà una feina ben remunerada amb un contracte indefinit el qual utilitzarà junt a la casa del poble com avals per aconseguir la concessió d'un préstec per comprar dos pisos estranyament barats, considerant la grandària i la situació del barri. Luciano deixarà la feina poc temps després i viurà tranquil·lament la resta de la seva vida, els pisos es pagaran sense problema i els seus fills, a més de tenir un pis cadascun, estudiaran a la universitat. Una universitat que mai no li va fer falta a son pare, doncs a Luciano, fill de Velluters i net d'una venedora ambulat gítana i un comunista andalús amb dos cicatrius de bala feixista al coll, l'escola de carrer li ve de sèrie.